

Ráno v lese

Je poslední červnový týden, teploty se drží na třicítce a vybrat vhodný den pro seniorský výlet je tak trochu sázka do loterie. Jistou nadějí dává předpověď na noční prudké bouřky a po nich déšť. Následující den by mohl být ten správný pro výlet do lesů v okolí Říčán.

Deset minut před osmou jsme na Opatově u autobusu a chvíli před devátou již v lese. Vlhký vzduch po nočních bouřkách voní jehličím, teplota do dvaceti stupňů slibuje ideální turistický den. Máme v plánu držet se východní části Říčanského lesa směrem k osadě **Tehovec** a tím zároveň sledovat tok nejdelší pražské říčky **Rokytky** k jejímu prameništi. Bez okolních lesů by Rokytky cestou vyschla. Sytí ji většinou bezejmenné potůčky a lesní stružky, ty se cestou nedají přehlédnout. A to Rokytky tady v tom doposud nádherném lese není jediný zájemce o vodu, je tady ještě nedaleký **Říčanský potok**, také ten musí zdejší lesy pomáhat nasytit. Zatím se jim to daří, vždyť na své pouti doplňuje svou vodou Říčanský potok s říčkou Rokytkou i pěknou řádku rybníků a rybníčků. Nakonec se těsně před Prahou u Běchovic jejich vody spojí a již jako Rokytky skončí v Libni ve Vltavě.

Přes nepřízeň posledních let, kůrovcovou kalamitu a dlouhodobé sucho je tenhle les stále krásný

Voda je důležitá pro každý les a jeho obyvatele, kolem zdejších jezírek a potůčků je dokonce kančí stezka

Takové ráno v lese jen tak nezažijete

Po prvních kilometrech jsme se napojili na naučnou stezku Říčansko se spoustou zajímavých zastavení

Jedním z nich je **Říčanská hájovna**, ta je součástí **regionálního muzea Říčany**. Hájovna nabízí různé vzdělávací programy pro starší mládež. Ve venkovní expozici jsou vidět, včelí úly, milíř na výrobu dřevěného uhlí, pec na pečení chleba nebo bylinková zahrádka. Na přilehlé louce je slaměný domek a jurta pro týdenní pobyty předškolního lesního klubu **Pramínek**.

Lesní cesta od hájovny se napojila na pohádkový okruh „Cesta kocoura Mikeše“, ano nejsme nikterak daleko od rodných Ladových Hrusic. Zároveň se již dostáváme pod les, do oblasti několika pěkných říčanských rybníků. Jsme na hrázi jednoho z nich s poetickým jménem Srncí.

A za ním další rybníky, Rozpakov a Marvánek, po všech okolních úpravách opět zkrásněly

Rybník Marvánek, kdysi, ještě v časech naší první republiky měl výbornou pověst, konalo se tu dokonce mistrovství republiky ve skocích do vody, postupně ale ztrácel na významu a v šedesátých letech jeho devastace dosáhla vrcholu. Dnes je součástí turistických tras a cyklostezek, jeho okolí je upravené a hlavně rybník je vyčištěn a opět vhodný ke koupání.

Čas na naší cestě se posunul k polednímu a tak jsme zasedli na terase zdejší restaurace. Pěkné místo s výhledem na rybník a jeho pískovou pláž. Podnik je to docela luxusní ale, když se pořádně prostuduje jídelní lístek dá se vybrat a nezruinovat rodinný rozpočet. Frankfurtská polévka, zelené fazolky s hranolky, bramboráčky s kysaným zelím a pívko, všechno výborné, docela pohodička.

Najedli a napili jsme se, popovídali o Hanky super cestě na Aljašku a pokračujeme okolní přírodou směrem k říčanskému centru. Míjíme pár vilek ale hlavně rozsáhlá sportoviště, fotbal, tenis, hokej ale hlavně ragby, tím jsou Říčany pověstné. I letos jsou mistry ČR ani nevím po kolikáté. O budoucnost se bát také nemusí. Vždyť se tihle malí nadšenci pro tenhle tvrdý sport málem na tu fotku ani nevešli.

Hřiště končí a my stojíme na dně snad největšího z říčanských rybníků a ani nohy jsme si nesmočili. Historie tohoto místa je tu podrobně popsána. Rybník jménem Lázeňský měl trochu smůlu. Ležel příliš blízko říčanského náměstí a tak musel uvolnit místo parku a sportovištím. Byl vysušen a jenom v jeho středu jako vzpomínka na zašlé časy byl ponechán malý močálek. Vzniklo tak poměrně unikátní přírodní místo. Téměř celé je zarostlé vrbičkami a vysokou léčivou bylinou tužebníkem. Místo dostalo název Tužebníková louka a celý park se jmenuje Lázeňský

Historie a geologie. A tohle je ten tužebník, říká se mu prý přírodní aspirin. Je vhodný snad úplně na všechno kromě zlomenin. Žluto bílé květy během léta mírně zrudzují, voní po medu.

Ještě poslední pohled na zříceninu říčanského hradu a jsme na náměstí odkud nás stejný autobus, jako ráno za necelou hodinku dopravil k metru na Opatov.

28.6.2022. Říčany

Výlet připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek

Fotografovaly: Hana Mašková a Lydie Stoupová

